

Het niet weg te praten feit is inderdaad, dat het Zionisme staat onder bescherming der engelsche kanonnen. De joden werden korten tijd geleden het slachtoffer van de verscherpte tegenstelling tusschen hen en de arabische bevolking.

In den grond der zaak is het engelsche imperialisme de schuldige aan het vergoten bloed. Het streven van het britsche imperium om de eenheid der Arabieren te verhinderen, om volkomen heer en meester te worden over alle arabieren is niet vreemd aan het mandaat van Engeland over Palestina en zijn kwasi liberale gezindheid ten aanzien van het Zionisme, samengevat in de verklaring van Balfour, de charter van het Zionisme. In een goeden reuk kan dus het Zionisme niet staan bij de Mohammedaansche bevolkingen.

Wat zonnelaar bleek, toen bijna alle Mohammedanen buiten Palestina, een protest aanhieven, toen de wereld buiten Palestina, die van het Westen, alléén opkwam voor de joodsche bevolking, tegen de Arabieren.

Wat deed nu het labour-kabinet? In het kort, zich van den domme houden. Een commissie benoemen om te onderzoeken... wat zij, de regering al weet.

Zij deed natuurlijk meer dan dat, troepen in de lucht en te voet sturen op de Arabieren af.

Dit stukje politiek van Mac Donald, van de tweede internationale, is zielig. Deze regering van labour in Engeland, — plaatsgebrek dwingt ons tot beperking — is een uitstekende reclame voor het imperialisme, Mac Donald is de voornaamste reiziger ervan. Zijn weef preeken die lijken op die van een proponent in de theologie, hebben veel weg van het traditioneele van den bekenden engelschen, kapitalistischen geest, zachte woorden in den mond, doortrokken van godsdienstige frazen, maar de zesloopsch in de linkerhand op den rug, verborgen voor de democraten, die steeds bedrogen willen worden, zoowel in het binnen- als in het buitenland, tot groot vermaak van de bourgeoisie die de arbeiderspartij ziet als trekhond van het groot-kapitaal, een beste trouwens.

EEN HANDLANGER DER BOURGEOISIE.

Bij de begroting van justitie, sprak de heer Vliegen over de weigering der regering om Trotsky hier toe te laten. Volgens de dagbladverslagen zei hij:

Spreker critiqueert de niet toelating van den Russischen volkscommissaris Trotsky. Dit was een zieke banneling die hier genezing zocht.

De heer WIJNKOOP: Van die ziekte is mij niets bekend.

De heer VLIËGEN: Mij wél. Sprak de bezwaren tegen zijn toelating gezocht. De Regeering kon hem een

bepaalde verblijfplaats hebben aangezezen.

Op de interruptie van den heer Wijnkoop vestigen wij even de aandacht.

De kerel schaamde zich dus niet de kamer van honderd, plus den minister een argument aan de hand te doen tegen de toelating van Trotsky hier te lande.

Het is duidelijk, dat hij den Heer Vliegen op dit stuk tegenwerkte.

Deze vuile manier van doen van den heer Wijnkoop, willen wij even op de kaak stellen.

Om weer in de gunst van Moskou te komen kronkelt deze heer zich zoo.

Het is maar een geluk dat burger de Visser ziek was. De echte vertegenwoordiger van Moskou zou 't niet beter gemaakt hebben, maar die zou ook niet hebben mogen doen!

DE TROONREDE VAN HET NEDERLANDSCHE KAPITAAL.

De „edelman die voor het volk werkt“, Ruys, kabinetsformateur en hoofd — althans nominaal — der roomsche partij, heeft een hoofd in zooverre dat hij de proletariërs niet hoog aanslaat wat betreft hun klassebewustzijn. Hun kracht als klasse slaat hij momenteel aan voor zooveel als nul.

Want de honden die nu niet grommen als in 1918 worden bijzonderlijk afgescheept met niet eens een afgekloven been.

In zooverre is de troonrede een juiste politieke barometer van den ingetreden stilstand van het proletariaat hier en elders.

Ruys, de Luidspreker van de groote katholieke fabrieksbaronnen van het Zuiden, tevens lijmer van den middenstand van die richting, brengt twee nieuwe schakels bij de andere, die deel uitmaken van de keten waaraan het proletariaat is vastgeklonken.

1. Er komen wettelijke bedrijfsraden.
2. Er zal komen een publiek-rechterlijke regeling van het Arbeidscontract.

Deze bedrijfsraden zullen natuurlijk ingeschakeld worden in het huidige fabriekssysteem bij meneer Regout, bij Philips, bij van Heek, bij Stork en van Marken.

Het is een mooi kluijfe voor onze vakverenigingsbonzen, geknipt om de arbeiders te verwarren, te verdeelen, en tegen elkaar op te hitsen.

Want een wettelijke bedrijfsraad met wettelijke bevoegdheid, gekozen waarschijnlijk, is niet anders dan de onbezoldigde smeris van den broodheer, plus van den vakbond, die in den regel de ruggegraat vormen van en voor de contra-revolutie.

Op het voetspoor van Duitschland, die zulk een bedrijfs(ver)raad(er) in elk klein conflict zooals in elk groot bedrijf voorkomt, fouten of tekortkomingen moeten corrigeren van bovenaf.

Alles volgens de begrippen der burgerlijke moraal en wettigheid.

Zulk een individu vol inbeelding, krachtens zijn wettelijke functie handelende, zal in de eerste plaats een communistenvreter, een spion, een patroonshandlanger, en in het leste geval een candidaat-bonz zijn, die de knepen van massa-verdomming, massa-temming, het best leert in de school der fabrieksradenpraktijk, wettelijk geregeld door de bourgeois, door den staat, kortom door de vijanden van het proletariaat.

Nu de publiek-rechterlijke regeling van het arbeidscontract, in goed hollandsch: elk arbeider kan gestraft worden, die zich niet aan 't contract houdt, voor hem, over hem, gesloten door een vakbond, geen voordeel is uit een klasseoogpunt, van het standpunt der beweging die over alle hindernissen van wet moet kunnen heenstappen, en die zooals wij door bedrijfsorganisaties verbonden met de K.A.P. willen marcheeren, is zonder meer duidelijk.

De baas der slavenhouders, althans baas in naam, geeft ook iets in de troonrede, een belofte van meer geld. De troonrede geeft aan: herziening der sociale verzekering. Uit een vraaggesprek met den Kabinetsformateur bleek dat hij o.m. wil verhooging der rente bij invaliditeit.

Deze „rente“ waarvoor de arbeiders in schijn niet betalen, bedraagt bij algeheele ongeschiktheid wel f 3 per week.

Commentaar achten wij onnoodig bij dezen allergemeensten hoon op wat genoemd wordt arbeidswetgeving.

GULLE BEKENTENISSEN EN UITSPRAKEN.

Voor de Vereeniging tot beoefening der Krijgswetenschap, sprak voor een publiek van uitsluitend officieren, de heer Dr. L. H. Grondijs, eertijds werkzaam bij de legers der contra-revolutie in Rusland over de beteugeling van woelingen.

Voorop sta deze uitspraak van dien heer: „Zoo zijn Rosa Luxemburg en Liebknecht zelfden — en terecht (wij cursiveeren) gevallen als offers van de in vlammeende bezwingingen opgeroepen wanorde in Duitschland in 1919.“

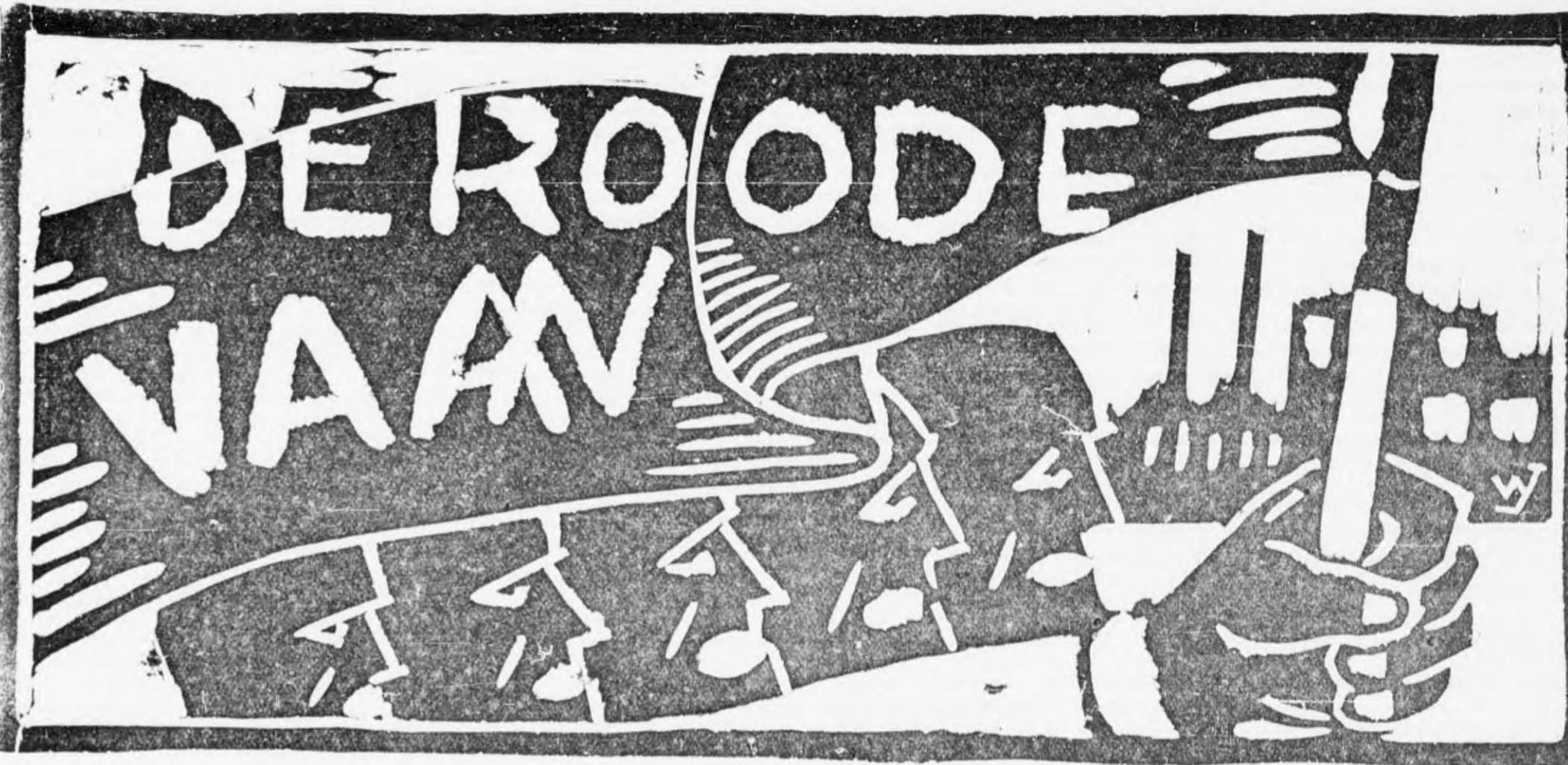
Wij hebben geen behoefte om deze uitspraak te critiqueeren, wij sporen elk communist, elk arbeider aan, deze uitspraak goed te onthouden.

Verder zei deze heer: Tegen de moderne revolutionaire krachten, die de straat opgaan, kan het woord alleen zijn aan het machinegeweer.“

Ingekomen steun van N. Z. f 2.50. Wie volgt?

Redactieadres:

B. Luteraan, 2e Helmersstraat 47, A'dam

ABONNEMENTS-

PRIJS

70 CT. P. 6 NUMMERS

ORGAAN VAN

DE AFDEELING AMSTERDAM

DER KOMM. ARBEIDERSPARTIJ

ADM. ADRES

HALMAHEIRASTR. 10^{II}

AMSTERDAM (O)

Gaat de C. P. H naar links?

Sinds maanden is er een gepraat over de sectie der 3e Internationale over den gang naar rechts.

De bevestiging van de laatste bewering kwam tenslotte van de executieve te Moskou, in een artikel van de hand van Reimann, later opgenomen in het maand-schrift der C.P.

Die schrijver telt de „fouten“ op. Voor het gemak splitsen we ze in drieën.

In de Kamer heeft De Visser vóór de ziekwet gestemd, omdat er niet méér te bereiken viel.

In het landbouwprogram is opgenomen de eisch: een wettelijk minimumloon voor landarbeiders.

Aangaande den economischen strijd, d.w.z. de stakingen hier te lande in Groningen van de landarbeiders, de fabrieksarbeiders te Maastricht, de hout- en bootwerkers te Zaandam, beschikte de C.P. niet over een eigen lijn, nam geen maatregelen om de arbeiders zelfstandig te leiden door middel van comitees, het formuleeren van eischen enz.

Deze opsomming is kort, maar bevat toch het voornaamste van het betoog van Reimann, den officieelen kritikus.

Als oorzaak van den koers naar rechts van de C.P.H. geeft Reimann aan: de speciale positie van Holland in economisch opzicht door zijn ligging; verder door het bezit van zijn Koloniën en de daaruit voortvloeiende voordeelen voor het kapitaal, waardoor de werking van de crisis

wordt verslapt, de betrekkelijke stabilisatie van het kapitalisme na den oorlog wordt overschat.

Het laatste schema lijkt waarschijnlijk, in elk geval voldoet het aan den eisch, je moet van alles een economische oorzaak opgeven.

Als Reimann en zijn Hintermänner daarmee aankomen, zou men van dien kant moeten bewijzen, dat de C.P. ten onzent, in den tijd vóór de intrede van de stabilisatie der crisis, dus toen het kapitalisme op lossere schroeven stond, de C.P. geen rechtsche koers heeft gevolgd, met betrekking tot de eischen van de landarbeiders, in het parlement en bij den loonstrijd.

Heeft volgens den maatstaf van Reimann, de C.P. een betere koers gevolgd in de jaren 21, 22, 23, 24, d.w.z. tot aan het keerpunt der ergste crisis?

Niemand, die het zal beamen, die de C.P. heeft gevolgd in parlement, in den gemeenteraad en bij den loonstrijd, voor-zoover van het laatste sprake was.

In de jaren, die daaropgevolgd zijn, was de koers der C.P.H. niet beter.

Voor wat betreft het militarisme b.v., waarvan Reimann ook een detail geeft, herinneren wij aan het gedrag van De Visser bij het ontwapeningsvoorstel der S.D.A.P. In eersten aanleg sprak De Visser tegen, op grond van de bekende argumenten, d.w.z. dat het onmogelijk was in het kapitalisme. Tenslotte stemde hij vóór het ontwerp der S.D.A.P.

Deed dus aan het einde mee aan het bedrog der S.D.A.P. om de massa in den waan te brengen, alsof in het parlement de

doodsteek gegeven kon worden aan het bestaan van leger en vloot in dienst van het imperialisme.

Van dit opmerkelijke feit rept Reimann niet. Aan de overschatting van de stevigheid van het kapitalisme, aan de vermindering der crisis in den geest zooals Reimann bedoelt, en den invloed op de taktiek der C.P.H. daardoor geoefend, zou Reimann dat niet kunnen toeschrijven. Hiermee is het schema van de oorzaken, waardoor het naar-rechts-gaan der C.P.H. wordt verklaard, reeds weerlegd.

Of is misschien de herziening van de vermogens- en inkomstenbelasting van De Geer, waarvóór De Visser heeft gestemd, een haar beter dan het gedrag der sociaal-democraten?

Is het niet waar, dat elke belasting, door den imperialistischen Staat geheven, is een crediet aan dien Staat bij afzonderlijke wet toegestaan?

Is het niet volstrekt contra-revolutionair om den Staat van nu, in welken vorm ook, vrijwillig geld toe te staan, en daardoor een votum van vertrouwen te verleenen in de oogen der massa?

Reimann, die de „leidende organen“ der C.P.H. vanuit de hoogte de les leest, weet óf van deze feiten niet, óf deze feiten passen niet in zijn kraam, in zijn schema, óf hij heeft geen opdracht gekregen, zeter sprake te brengen!

In het hoofdkwartier te Moskou is anders iemand aan het West-Europeesch Bureau, n.l. W. S. van Reesema, die zooiets ook moet gelezen hebben. Onwetendheid kan men dus daar niet als reden voorwenden.

Men leest in Moskou nauwkeurig „DE Tribune“, zooals blijkt uit Reimann's stuk, de rest zal men dus ook wel weten!

Wij stellen hier vast, dat door het zitting nemen in het Parlement, behalve het feit van het stemmen voor Slotemaker de Bruine's wet tot uitkeering van geld aan arbeiders bij ziekte, het 2e Kamerlid De Visser volstrekt contra-revolutionair handelt inzake de twee voornaamste punten die in den burgerlijken staat het levensbeleg der bourgeoisie uitmaken: het verschaffen van geld en het toestaan van een klein leger, gelijk de S.D.A.P. wil met haar ontwapeningsvoorstel, met alles wat daaraan vastzit.

Want de logica van de parlementaire praktijk brengt mee, van twee kwaden de minst schadelijke te kiezen, of het minste kwaad.

Volgens die logica heeft De Visser gehandeld. Bij de „ziektewet“ gold natuurlijk de demagogische vrees voor het uitspelen van het tegen-stemmen bij de verkiezing.

Bij de belastingwetten-De Geer reedeneerde de would-be revolutionair De Visser naar den trant als bij het ontwapeningsvoorstel. Merkwaardig is, dat in het openbaar niet is gebleken, dat iemand, zelfs niet onder de geroyeerde Trotsky-aanhangers, bezwaar heeft gehad tegen zulk een optreden van den sociaal-democraat-ook-communist De Visser, die toch moet handelen of heeft te handelen in naam der geheele partij. Uit de congressen kwam niets dan hulde voor De Visser, die kraan, dien brani!

Het wetenschappelijk manteltje, dat het E.K.K.I. aantrekt om uit de betere conjunctuur in Nederland het optreden der C.P.H. te verklaren, past niet.

De zaak is, dat de C.P.H. is een door en door parlementaire partij en deze praktijk stelt eischen, zoowel in Nederland als over de grenzen. De C.P.H. is sociaal-democratisch partij, maar wel voorzien van een grooten bek.

Natuurlijk doet zij niet steeds hetzelfde als de S.D.A.P., maar dat kan zij ook niet.

De parlementaire taktiek heeft zij echter met de S.D.A.P. gemeen, evenals in het algemeen de leiderstaktiek, die zich vooral sterk uit bij, voor en door het parlementarisme, en zij juist de vorming van het klassebewustzijn in den weg staat in het tijdsgewricht van nu.

De betrekkelijke kracht van de C.P. zij is ook klein, schuilt niet in haar parlements-taktiek, nog minder in het feit, dat de meeste harer leden lid zijn van de moderne vakbeweging, maar vindt zijn oorzaak in het bestaan van Rusland, waar de communistische partij de politieke macht in handen heeft. Het voornaamste propagandamiddel der C.P. schuilt in deze omstandigheid, waardoor zij meer en beter kan werven dan wij. Wat niet insluit, dat zij communisten vormt, maar toch wel leden werft.

Haar zoogenaamd nieuwe koers, nu vastgesteld door het congres, heeft dezelfde basis als de oude rechtsche, parlementarisme en vakbeweging; deze zal niet zijn links maar rechts, overeenkomstig met de secties in andere landen onder leiding van de Comintern.

Toen het kapitalisme wankelde, heeft de Comintern ook steeds een rechtsche taktiek gevolgd, in 1919, '20 en '21, door haar steun te geven aan het parlementarisme en vakbeweging, zelfs door steunaanbod aan de Ebert-Scheidemann-regering (zie de kinderziekte-brochure van Lenin) en heeft daardoor de revolutie in Duitsland toen onmogelijk gemaakt.

Wij verwachten dus niets van den nieuwen koers. Over het nieuwe gedrag, dat de C.P. zal volgen bij staking, een volgend keer!

Sovjet-Rusland en de Godsdienst.

De kerken maken de massa onder haar bereik mobiel tegen Sovjet-Rusland om het feit, dat vele kerkgebouwen gesloten zijn. Men spreekt van 1100.

Wij beginnen met te constateeren, dat elke revolutie, inclusief de hervorming in Noord-Nederland gedurende den opstand tegen Spanje, de kerkgebouwen aan de Katholieken afnam, ten voordeel van het toenmaals revolutionaire Calvinisme en zelfs overging tot beeldenstorm. *)

De eerste Fransche revolutie streeft met de Katholieke kerk. De burgerlijke revoluties moesten in dien strijd steeds halverwege blijven steken, vooral in Engeland en Duitschland.

De toestand is thans zoo geworden, dat Catholicisme, Protestantisme en Jodendom als steunpilaren van het huidige politieke- en economische stelsel slechts werktuigen zijn van het imperialisme en elkaar de hand reiken als wegbereiders van den 2en toekomstigen wereldoorlog. De mobilisatie der massa door de kerken- de Katholieke vooraan, is allereerst een poging om deze massa geestelijk vatbaar te maken voor het fascisme, tegen de proletarische revolutie.

*) Deze beeldenstorm, moet men weten, ging gepaard met vernietiging der eigendomsbewijzen.

Dat onze dominees thans zoo'n lawaai maken, bewijst wel, dat zij witgedaste politieagenten zijn van de brandkast. Dat de Katholieken opkomen voor de „vrijheid van geweten“ is potsierlijk. De Joden hebben alle redenen, den Sovjetstaat dankbaar te zijn. De Bolsjewiki hebben alle jodenmoordenaars, Wrangel, één van de machtigste, verslagen. Ook alle kleinere pogromhelden.

Het verdrag tusschen den Paus en Mussolini is een voorbeeld, een sterk, van godsdienst en fascisme als laatste poging om het kapitalisme voor de proletarische revolutie te redden.

Ten spijt van Henriette Roland Holst kan de burgerlijke cultuur geen hogere vormen van beschaving meer voortbrengen. In geen vorm, noch van kunst, noch van wijsbegeerte, noch van godsdienst. We staan thans voor het begin van het einde van een heele beschaving, die eens de meerdere was van de feodale, maar nu staat verre beneden het peil der nieuwe beschaving, die nog zeer zwak is, de socialistische. Een hooger, beter leven kan het kapitalisme niet bieden aan de massa; het kapitalisme kan nog slechts rampen brengen als crisis en oorlog, werkloosheid en vernietiging van cultuur van vroeger. Aan het Communisme is de toekomst ondanks alle verdeeldheid.

De staat der Sovjet-republieken heeft evenals de burgerlijke revolutie van vroeger, den plicht, den godsdienst in te perken, gebouwen zoo noodig voor andere doeleinden te bestemmen; contra-revolutionaire intriges in godsdienstige vormen te verlammen, te smoren. Dat is niets bijzonders.

Omtrent den ondergrond van het conflict tusschen Kerk en Staat in Rusland nemen wij een stukje over uit het „Handelsblad“ over den Russischen geloofsstrijd. De schrijver zegt daarin o.m.:

„Sedert Stalin bezig is met de definitieve vernietiging van het eigen boerenbedrijf, en de proletariseering ervan, heeft het conflict tusschen de beide machten weder scherpe vormen aangenomen. Hieruit moet men opmaken, dat de geestelijkheid in het sociale conflict tusschen het bolsjewistisch bewind en den koelak het op vele plaatsen voor den laatste opneemt. Dit is begrijpelijk, omdat de vernietiging van den koelak, juist: van de bestaande agrarische structuur, de uiteindelijke ontwrichting van de kerk medebrengt. Met den vrijen boer is de kerk in staat, in vrijheid contact te zoeken en te onderhouden; tusschen de kerk en den proletarischen boerenknecht van het staats- of coöperatief bedrijf stelt zich de regeering met haar machtsorganen. Het religieus conflict ten pl. elande is inderdaad een sociaal-godsdienstig conflict, een conflict, waarin het sociale element en het godsdienstige element sterk met elkaar vermengd zijn.“

Dat het hier dus volgens deze burgerlijke getuigenis niet gaat om een geloofsleer, is duidelijk.

Het is noodig, dat de arbeiders weten, waarom het gaat. De kerk in Rusland stelt zich achter het laatste stuk privaateigendom van den grond. Met bovenna-

tuurkunde of mystiek als zoodanig heeft dat weinig van doen.

Wij herinneren aan de woorden van Marx en Engels in het Communistisch Manifest.

De communistische revolutie is het radicaal bereken met de traditioneele eigendomsverhoudingen; geen wonder, dat in haar ontwikkelingsganug het radicaalst met de traditioneele ideeën wordt gebroken.

EEN APOLOGIE VAN HET ENGELSCH IMPERIALISME EN ZIJN GEVOLG, DE ENGELSCHE ARBEIDERSPARTIJ. DOOR H. ROLAND HOLST.

In het maandschrift „De Nieuwe Weg“ van Januari van het jaar, dat nu begonnen is, schrijft H. R. H. o.m. het volgende in een overzicht „Buitenland“:

„Alle kritiek op de halfslachtigheid van de Labour Regeering mag ons niet doen vergeten, dat zij in den korten tijd van haar bestaan toch veel goeds heeft tot stand gebracht.

Door Mac Donald's optreden kwam een groote ontspanning in de verhouding tusschen Engeland en Amerika — een ontspanning die althans eenig uitzicht, hoe gering ook, opent, dat de a.s. ontwapeningsconferentie niet opnieuw hopeloos zal mislukken, mits gestuwd door een sterke volksbeweging.

Het herstel der diplomatieke betrekkingen tusschen Rusland en Engeland is te begroeten als een stap in de goede richting. Het herstel der onafhankelijkheid van Egypte is een bewijs, dat een gedeeltelijke oplossing (geen algeheele, zoolang het Suez-kanaal een steunpaal van het Engelsche imperium blijft) in de kapitalistische wereld mogelijk is, die weer den weg baant tot verdere oplossingen langs niet-gewelddadigen weg“.

Toen wij dit brokstuk gelezen hadden, wreven we ons even de oogen uit.

Droom of werkelijkheid? Is dat geen stukje uit de beruchte Buitenland-rubriek van „Het Volk“, geredigeerd door den onbezoldigden rijksveldwachter van den Volkenbond, J. J. de Roode?

Neen, toch niet: het is van de gewezen marxiste H. R. H., die tot den godsdienst is bekeerd, en opgaat in aanbidding van Leo Tolstoj, met het N.A.S. en de R.S.P. als bijval-juichend koor.

Prosit! In „De Arbeid“, orgaan van Sneevliet, Schilp c.s., verder in „De Baanbreker“, weekblad van den parlementairen uitwas van die vakcentrale, wordt genoemd tijdschrift steeds dringend aanbevolen. Wat twee dingen helder aan den dag brengt: of deze leiders waren ondanks alle vermommingen steeds huisbakken reformisten — iets wat wij steeds hebben geloofd, — of het zijn onnoozele

zielen, die zich alles op de mouw laten spelden. In beide gevallen menschen, die niet het minst het vertrouwen verdienen van bewuste proletariërs.

De meening, die hier wordt verkondigd door H. R. H., is juist één van de voornaamste oorzaken geweest van den val van het socialisme in den pool van het afgrijselijke imperialisme, van deelname aan den wereldoorlog door de 2e Internationale.

H. R. H. spreekt vertrouwen uit in den Volkenbond, het imperialisme en zijn ahang: de arbeiderspartij.

Waarom H. R. H. geen lid wordt van de S.D.A.P., is voor een gewoon mensch minstens een raadsel.

Dat zulk een meening neergeschreven wordt, onweersproken door het N.A.S., is een hoon aan de nagedachtenis van Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg en Herman Gorter, om van Lenin niet te spreken, gevloeid uit de pen van H. R. H.

Tegen domheid stredden de goden zelfs tevergeefs. Daarom stellen wij tegen de Roland Holst - Sneevliet - Kitz-combinatie de volgende punten:

1. H. R. H. begrijpt er geen snars van, waarom de V.S. aan den wereldoorlog deelnamen (precies zooals vroeger Van Ravesteijn).

2. H. R. H. begrijpt niet, dat bij een vlootconferentie betrekkelijk de bewapening ter zee Amerika slechts winnen kan!

3. Dat de Engelsch-Amerikaansche tegenstellingen steeds aan scherpte zullen toenemen.

4. H. R. H. begrijpt slechts weinig van de concrete politieke aardrijkskunde van het Engelsche imperium en de daarmee verband houdende vraagstukken, zooals Egypte - Suezkanaal-weg naar Britsch-Indië, plus Soedan als katoenreservoir van Engeland.

5. Dat de moeilijkheden van Engeland door een zekere soepelheid inzake beleid-Britsch-Indië, Egypte o.m. getracht worden te verschuiven (De krijgsmans wint al veel, al wint hij niets dan tijd).

Deze moeilijkheden worden steeds grooter juist tengevolge van de tegenstelling Amerika-Engeland en Rusland-Engeland. Deze twee actieve tegenpolen van Engeland, veroorzaken, dat de laatste vooral steun zoekt bij landen van het Rijk (Empire) Canada, Zuid-Afrika, Australië en (binnen zekere grenzen) bij Britsch-Indië op de imperiale conferenties der z.g. dominions.

6. H. R. H. heeft géén inzicht in de verhouding tusschen Baldwin (conservatief), Lloyd George (liberaal) en arbeiderspartij (Mac Donald).

NASCHRIFT.

Het voorgaande was geschreven, toen ons de Februari-aflevering van „De Socialistische Gids“ onder de oogen kwam.

Daarin komen twee artikelen voor naar aanleiding van H. R. H. jongsten dichtbundel: „Vernieuwingen“.

De heer Albarda, de toekomstige minister, schrijft, dat H. R. H. den klassestrijd niet opgeeft, zooals beweerd wordt op grond van de nieuwe verzen, door Albert Verwey en den katholiek Kuvelder.

Verder schrijft Zijne Excellentie over den humanen klassestrijd van de S.D.A.P. en het slechte communisme.

Na deze pap komt een hartiger brok van Ankersmit, den redacteur van „Het Volk“. Meneer is in de wolken over den vorm, gaat toch maar op den inhoud af.

Hij zegt zooveel als: H. R. H. is communiste-af; ze is relegieus en zou — zegt meneer heel beschaafd — bij de Blijde-wereld-predikanten wel onderdak kunnen vragen.

Maar zóó gaar is meneer Ankersmit wel, dat hij inziet, dat het bij dezen ommekeer van H. R. H. niet zal blijven, dus het gegevene geen bodem is om op te staan.

Om in onze eigen tale te blijven: H. R. H. kan nog bij het Leger des Heils terecht komen!

Een betere straf voor H. R. H. dan deze twee artikelen, van deze twee heeren, is wel niet denkbaar.

RUSLAND EN DE BOEREN.

Voor wie de verovering der macht gevolgd heeft in Rusland sinds 1917, weet, dat voor wat betreft de groot-industrie, het transport- en het mijnbedrijf, het beheer van het grootkapitaal is vervangen door de leiding van den Sovjet-Staat.

Door den nieuwen economischen koers werd een deel van de stedelijke bourgeoisie (nieuwe) een kans gelaten in kleinere bedrijven, of bedrijven niet of nauwelijks vatbaar voor overname. deze te exploiteeren. Dit, gevoegd bij een zekere vrijheid van handel in het binnenland, bracht een snelle toename aan macht van deze groep.

Daarnaast bestond nog steeds het privaateigendom van den grond. De betekenis van dit feit werd wel eenigszins verzwakt, doordat de grond staatseigendom bleef, dus niet voor overdracht vatbaar was, niet kon worden verkocht of vervreemd. Niettemin bleef het feit van beheer en leiding door den individueelen boer — tachtig tot negentig procent van de Russische bevolking — een steeds vloeiende bron van moeilijkheden, die langs den weg van een compromis moest worden overbrugd, geschikt en geplooid.

Lenin heeft zoowel den weg gebaad tot het een als tot het ander. Lenin sprak er van, dat „de vijand in eigen land stond“. Hij was zich scherp bewust van de tegenstelling boer—Sovjetstaat. Het oorlogscommunisme moest echter worden gelijkwideerd, de agrische productie op gang gebracht; de boer in de gelegenheid

gesteld worden, zijn producten te verkopen aan den Staat, in de eerste plaats graan, een der voornaamste uitvoerproducten van den door den Staat gemonopoliseerden handel.

Stalin stuurt thans een anderen koers of heeft er althans een begin mee gemaakt. De groep onder de boeren, die arbeiders in dienst heeft en een bepaalde hoeveelheid aan vee bezit, wordt gedwongen de exploitatie van den grond op deze wijze op te geven. Hun grond wordt ingebracht in een collectief bedrijf. Kleinvee, pluimvee en moestuin mogen behouden worden door den vroegeren eigenaar.

Volgens de jongste berichten vat Stalin dezen vorm van gemeenschappelijke bewerking samen onder den naam van artel, een naam, welbekend aan degenen, die het Rusland van vóór 1917 geprobeerd hebben te begrijpen.

Op dezen nieuwen koers mag niet overal en gelijktijdig worden heengestuurd, b.v. niet in gering-ontwikkelde landbouw-districten. Dwang mag niet overal worden aangewend. Overdrijving schaadt. Er is dus een andere weg ingeslagen dan door Lenin eens werd aangewezen.

Aan dien koers zit veel strijd vast tusschen arbeiders en boeren op het platte land.

De C.P.R. zal nu moeten afwachten, of de nieuwe bedrijven zooveel opleveren of meer opleveren als het particuliere bedrijf, en de staatsmacht minder in afhankelijkheid brengen van de boeren. Op dien weg, dat spreekt vanzelf, wenschen wij de C.P.R. het grootst mogelijke succes. Rosa Luxemburg heeft dezen weg ook gewild. Haar kritiek der Russische revolutie draait voornamelijk om dit éne punt. Des te meer reden voor de K.A.P. nu men probeert „den vijand in eigen land” de macht economisch te ontnemen, steun te bieden aan Sovjet-Rusland tegen den internationalen vijand van alle richtingen, met volledig behoud van onze kritiek op parlementarisme en vakbeweging als basis voor de taktiek der 3e Internationale in West-Europa.

Het Syndicalistisch Reformisme

In ons land bestaat, zoo men weet, een syndicalistisch vakverbond. Dit verbond dankt zijn ontstaan aan het feit, dat vakfederaties zich eenige jaren geleden hebben afgescheiden van het N.A.S., omdat het zich aansloot bij de Roode Vak-internationale van Moskou.

Intusschen heeft het N.A.S. zich weer losgemaakt van de R.V.I.

Inplaats van Moskou, koos de syndicalistische centrale een internationaal verbond, de I.A.A., met als middenpunt het

Duitsche verbond van syndicalisten met Rucker en Kater als leiders.

Voor degenen, die een weinig op de hoogte zijn van het verloop der feiten in Duitschland sinds November 1918, is het zeer begrijpelijk, dat de praktijk van deze soort vakbonden principieel niet zou kunnen verschillen van de groote mededingers, I.V.V. of van het N.A.S. hier in Nederland.

Het eenige verschil is misschien, dat bij ons deze kleine centrale van federaties den schijn tracht te bewaren van anti-parlementarisme, m.a.w. zuiver „economische” organisatie te zijn, alleen „economische” actie te voeren en dus geen politieke, wat voor deze enge geesten steeds synoniem moet zijn met parlementarisme. Wat het bewijs levert, dat anti-parlementarismen steeds nog vastgeroest zitten in de denkvormen van een vorig economisch- en politiek tijdperk, n.l. dat van de 2e Internationale, waartegen het syndicalisme een tijdlang een reactie was, b.v. in Frankrijk in zeer sterke mate.

De Hollandsche vertakking van het syndicalisme is eindelijk voor den draad gekomen, en wel te Amsterdam. Het secretariaat van de plaatselijke federaties neemt stelling hoofzakelijk tegen de werkloosheid.

Het is niet zonder humor, even hieronder hun „eischen” (is het niet beter te spreken van hun program), te laten volgen:

- Productieven arbeid voor werklozen tegen vol loon;
- Verhooging van uitkeering ter betere verzorging hunner gezinnen;
- Verkorting van arbeidsdag der werkenden;
- Premievrije ziekte- en werklozenverzekering.

Wij eischen verlagings van den gasprijs met 3 cent per M3. Wij eischen verlagings van den electriciteitsprijs met 5 cent per K.W.U.

Voor wat den eersten eisch betreft, hij is het geestelijk eigendom van den heer Wijnkoop; vol loon is een satire in een tijd, nu de loonen der werkenden steeds meer half-vol worden.

Dat de slachtoffers van het kapitalisme juist nu „vol loon” zouden kunnen erlangen, terwijl de vakbonden, groot en klein, de bestaande loonen niet kunnen handhaven, is een zelfbedrog.

Blijft over: productief werk. Wat is productief werk voor het kapitaal? Werk waaraan verdient wordt door den werkgever. Productief is, wat winst oplevert.

Schijnbaar is dat niet juist, want het verbeteren van land, het aanleggen van een kanaal, het maken van een beteren weg, het dempen van een moeras door de overheid, Gemeente, Provincie of

Staat, levert geen winst op. Althans direct niet, maar wel in de toekomst. Deze werken verbeteren de hulpmiddelen van het kapitaal, helpen de industrie, het verkeer, den landbouw bevorderen. In den regel zijn de werklozen niet erg happig om uitgezonden te worden naar het platte land, om in keeten te worden ondergebracht. Waartoe ze echter gedwongen worden op straffe van inhouding van steun. De geschiedenis van de werkverschaffing hier te lande is er vol van. Stakingen op de werkverschaffing zijn duidelijke teekenen, hoe de proletariërs dit soort „productief werk” opvatten. En ander „productief werk” is er voorloopig niet. Want de ironie der geschiedenis wil, dat het „werk” steeds meer productief wordt met minder levende arbeidskrachten. De toenemende productiviteit van den arbeid brengt meerdere werkloosheid. Al zijn daarop plaatselijk voor bepaalde takken van industrie uitzonderingen mogelijk.

Productief werk eischen in een toestand, waarbij de productiemiddelen in handen zijn van een kleine groep bezitters, is een bewijs, dat men volslagen blind is voor de werkelijkheid van nu.

Het is het afdoend bewijs, dat men reformist is, dat men niet de verovering van de macht door de arbeiders vooropstelt, als het eenige middel om „productief werk” te verkrijgen voor het geheele proletariaat.

Wij achten het niet onnoodig, nog eens nadrukkelijk te waarschuwen tegen deze reactionaire leuze, die practisch uitloopt op werkverschaffing op het afgelegen platte land en de proletariërs afsnijdt van hun kameraden en hen tijdelijk uit hun sfeer ruikt; ze doet verwilderen. Bovendien stelt men de vakbonden in de gelegenheid de rol te spelen, de arbeidsvoorwaarden op zulke werkverschaffing te „regelen”, en als goede herders van het kapitalisme, stakingen op zulke inrichtingen den kop in te drukken! Heeft de houding van het N.A.S. dat dan niet geleerd aan de arbeiders?

Tot zoover deze eisch van de afdeling van het syndicalistisch Vakverbond, de plaatselijke Centrale te Amsterdam.

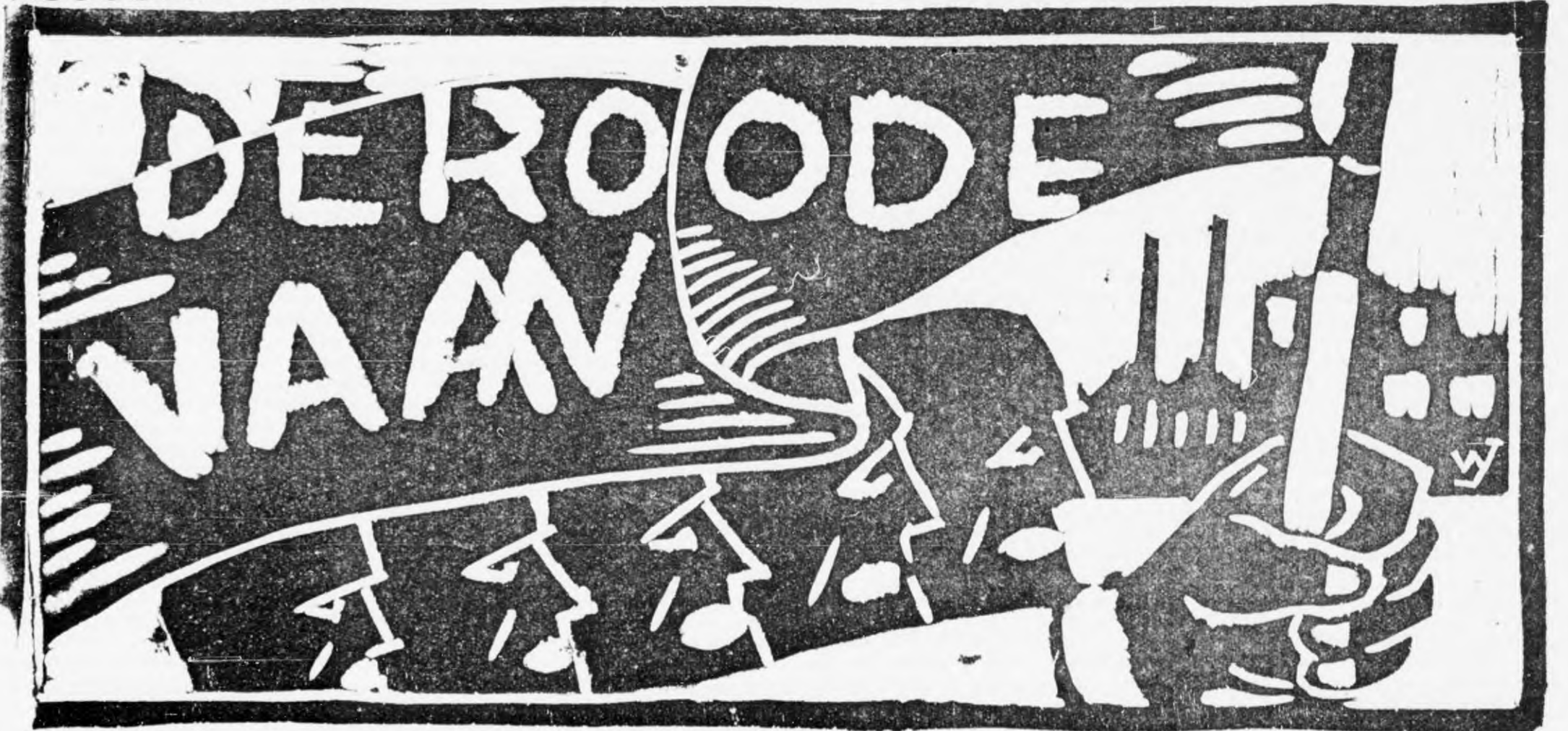
Wat de punten van het program b. c. en d. aangaat, met als aanhangsel verlagings van den prijs van gas en electriciteit, deze punten zijn overeenkomstig met die van modernen en N.A.S.-mannen. Ze zouden geen slechte lokspij zijn op een sociaal-democratisch program.

Tenslotte vestigen wij de aandacht er op, dat anarchisten van diverse schakeringen lid zijn van deze syndicalistisch-reformistische vereenigingen.

Van principes gesproken!

Redactie - Adres:

B. Luteraan, 2e Helmersstraat 47, A'dam.

ABONNEMENTS-

PRIJS

70 CT. P. 6 NUMMERS

ORGAAN VAN

DE AFDEELING AMSTERDAM
DER KOMM. ARBEIDERSPARTIJ

ADMINISTRATIE:

2E HELMERSSTR. 47 BELET.
AMSTERDAM-W

DE SECTIE VAN DE DERDE INTERNATIONALE IN HOLLAND EN DE VAKSTRIJD.

Bij een vorige gelegenheid hebben wij een boekje opengedaan betreffende de parlementaire taktiek der C.P.H., gevolgd door haar lid De Visser, wat aangaat belasting der regering - De Geer en militarisme van het soort der S.D.A.P., vooral gezien van het gezichtspunt der K.A.P., die de ontwikkeling van het proletarisch klassebewustzijn beschouwd als het kardinale punt van haar taktiek.

Gaan wij thans na hoe sinds de jongste crisis in de C.P.H. het congres zich heeft uitgesproken over de te volgen lijn bij den vakstrijd.

Uit het maandschrift „De Communist” van Maart nemen wij het stukje over, dat op ons onderwerp betrekking heeft, luidende:

„De voornaamste taak van de partij bestaat in zelfstandige voorbereiding organisatie en leiding van den economischen strijd. Daartoe is het onvoorwaardelijk noodig, dat een breede oppositie in bedrijf en vakbeweging wordt geschapen. Een planmatig en systematisch fractiewerk moet in alle vakvereenigingen worden georganiseerd. De partijgenooten, die zich organiseren kunnen, en die nog ongeorganiseerd zijn, moeten zich organiseren in de vakorganisaties”.

Als toelichting van algemeenen aard voegen wij er bij, dat het 6e congres van

de 3e Internationale, in de zooveelste zitting, deze taktiek heeft vastgesteld.

Het congres zegt in één van zijn overwegingen, dat de reformisten **noeg steeds** de leiding hebben in de vakbeweging der verschillende landen. Deze erkenning na negen jaren cellentaktiek is niet van belang ontbloot.

De Comitern, die evenals vroegere K.A.P.-communisten een mechanische opvatting heeft omtrent het verband tusschen **crisis en beweging**, verwacht als een onafwendbaar gevolg van de ingetreden productiecrisis in alle landen, een verscherping van den strijd, van het offensief van het kapitaal tegen het proletariaat en als gevolg het reageeren van het proletariaat tegen het kapitaal. Oj het laatste komt het natuurlijk aan. Op die basis zich plaatsende, wordt aan de secties de plicht opgelegd van organisatie en leiding van den economischen strijd.

Zoals uit de congresresolutie blijkt, blijven de leden der C. P. H. lid van de moderne vakbeweging, uit het N.A.S. zijn ze zoo goed als uitgesmeten.

Heel vernuftig heeft in theorie de C.P. twee ijzers in het vuur, de cel in den vakbond en de oppositie in het bedrijf.

Acht nu een vakbond een strijd noodig, beter, wordt hij gedwongen tot dien strijd door de patroons, en tracht hij in dien strijd langs den weg van een geringe toevlucht een eind aan dien strijd te maken, dan treedt de toestand in, dat de leden der C.P. tegenleiding moeten geven, in en buiten den vakbond, en moet aansporen tot voortzetting van den strijd, tot alle eischen ingewilligd zijn.

Hoe het centraal bestuur van een vakbond zulk een tegenleiding zal behandelen, kan men op zijn vingers natellen.

In het andere geval, dat een vakbond alles slikt, zal men van den kant der C.P. onmiddellijk moeten aanpakken en de arbeiders moeten aansporen tot den strijd door middel van comité's in de bedrijven.

Onze geringe ruimte laat niet toe, meerdere voorbeelden aan te halen van situaties, die kunnen intreden.

Zooveel blijkt wel, dat de C.P. zelf **loonstrijd** zal gaan voeren buiten de vakbeweging, en de arbeiders onder eigen leiding brengt of wil brengen.

De C.P. en wat daarachter staat, de R.V.I. zal dan ook voor de geldmiddelen moeten zorgen bij staking of uitsluiting. Wordt zulk een strijd mogelijk gewonnen, dan zal men de arbeiders moeten onderbrengen in een **vaste organisatie**.

Vakvereeniging nummer zooveel is dan geboren.

Hoe bij zulk een taktiek de leden der C.P. kunnen geloven, dat zij toch lid van de vakbeweging mogen blijven van den kant der besturen, is wel een bewijs, hoe sterk het wondergeloof in de C.P. is.

Niet dat wij het erg vinden, dat de C.P.-leden tegen de vakbondleiders worden gesteld, volstrekt niet, integendeel.

Ons doel is slechts om aan te toonen, in welke bochten de Comitern zich wringt, **om het feit niet te willen erkennen**, dat de sterkste organisatie der contra-revolutie, de vakbeweging, al of niet modern, van binnen uit, niet kan worden gebroken.

Neen, zij gaat den weg van een nieuwe illusie door de mening te propageeren,